16

IOHANNIS GOTTFRIED IANCKII

COMMENTATIO

DE

FORCIPE AC FORFICE FERRAMENTIS

A BINGIO, CHIRVRGO HAFNIENSI INVENTIS

EORVMQVE VSV

IN PARTV DIFFICILI.

LIPSIAE

APVD IO. CHRIST. LANGENHEMIVM,

M DCC L.

AD

CHRIST. GOTTHELFF MARCHIVM

ICtvm CELEBERRIMVM

REIPVBLICAE BVDISSINENSIS PRAETOREM, LVSATIAE SVPER. ADVOCATVM PROVINCIALEM PRIMARIVM, COENOBII, QVOD A STELLA S. MARIAE NOMEN HABET, SYNDICVM

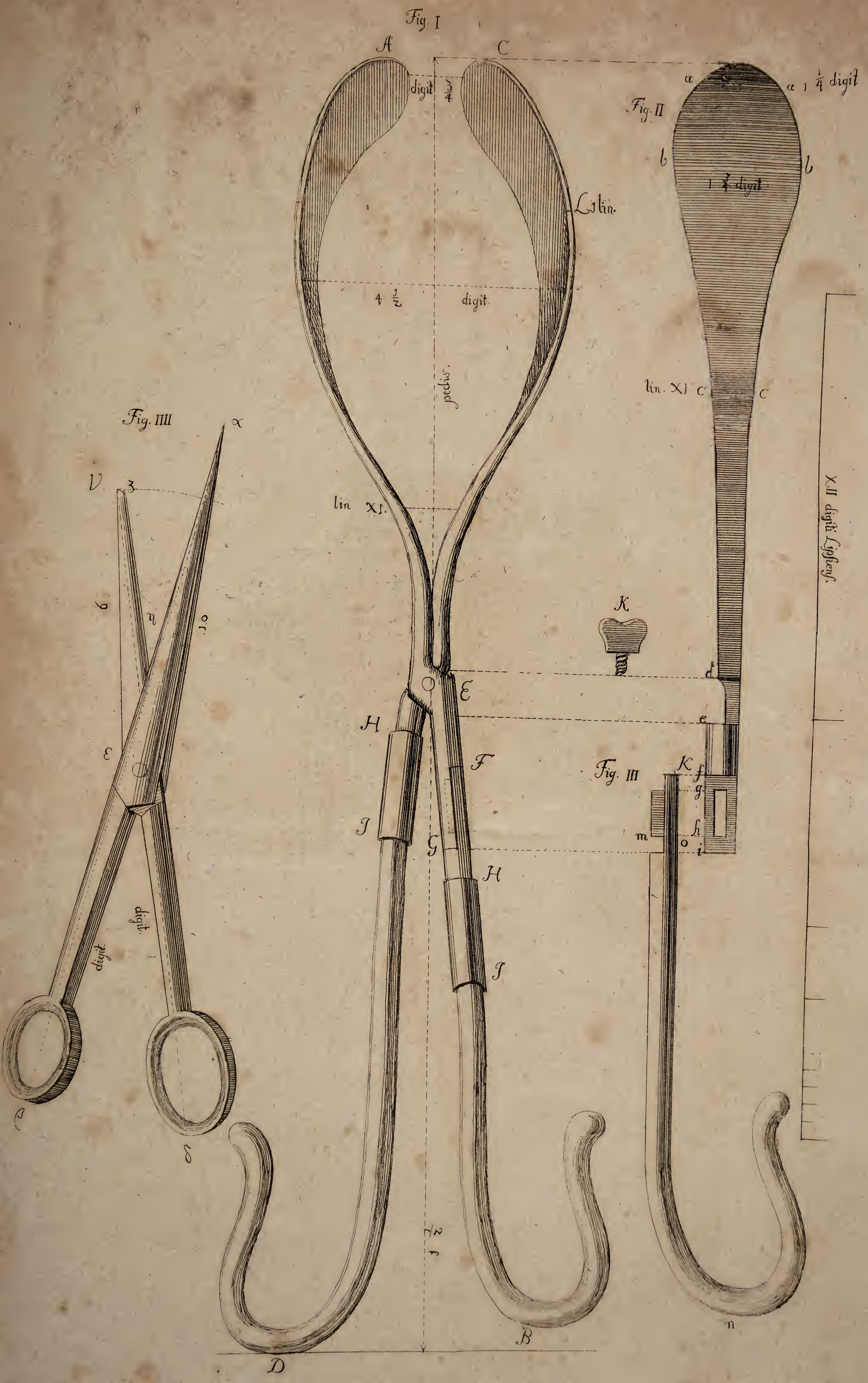

Fig. I
Fig. II
Fig. III
Fig. IIII
digit
4 1/2 digit
lin XI.
lin. XI
XII digiti Lipsienſ.
1 1/4 digit

Digitized by the Internet Archive
in 2019 with funding from
Wellcome Library

https://archive.org/details/b30783070

V I R
EXCELLENTISSIME, ATQVE CONSVLTISSIME, PATRONE OPTVME,

Quoties ſuperiora tempora in memoriam reuoco, eamque humanitatem atque amorem, quo me a teneris, vt aiunt, vnguiculis, talis tantusque VIR amplexus es, tacitus mecum conſidero, conſidero autem ſaepiſſime, toties grata eius in mente mea verſatur recordatio. Inhaerent adhuc animo penitus infixa illa vota, quibus me in Academiam hanc Lipſienſem abeuntem proſequebaris; eorumque obliuiſci non ſiuit euentus, qui iisdem ſatis bene reſpondit, ita, vt quamuis ſextus iam agatur fereque labatur annus, ex quo hanc Academiam Celeberrimam eo animo adii, vt Arti Medicae in vniuerſum ſtuderem, nondum tamen de vale ipſi dicendo cogitem. Adſeruatae etiam cum cura ſaepiusque legendo repetitae nunquam non me delectant humaniſſimae litterae, quas hoc temporis interuallo ad me dediſti. Summa autem cum voluptate ſuperioris aeſtatis recordor, qua cum TE ipſe conueniebam, eodem TE adhuc animo eſſe, quo erga me ſemper fuiſti, non

ſolum inueni, ſed quoque tantum abeſſe intellexi, vt vel grauiſſima TVA munera, quae me abeunte ſuſtinebas, vel dignitates, quibus poſt haec, optime meritus, ornatus es, aliquid de TVA in me beniuolentia imminuerint, vt potius magis, quam credi poſſit, eandem auxerint. Quae ſi omnia perpendo, quantum TIBI debeam intelligo, quomodo vero non iuſtas eas, ſed aliquo ſaltem modo TVIS beneficiis reſponſuras gratias referam, equidem non video. Quas vero referre TIBI non licuit, eas ſaltem publice agere, propenſiſſimoque animo TIBI habere, gratias conſtitui. De quo vbi aliquamdiu cogitaueram, tandem in mentem venit, non ingratam TIBI me rem facturum eſſe, ſi de ferramentis duobus Chirurgicis, a Bingio Hafnienſi Chirurgo, ante aliquot annos inuentis, aliqua conſcriberem, eumque libellum TVO Celeberrimo nomini inſcribendo, tum pietatis obſeruantiaeque erga TE meae in vniuerſum aliquod documentum ederem, tum ſigillatim quinquageſima prima vice, iam redeuntem Natalem diem TVVM congratularer.

Neque vero haec ferramenta parum idoneum argumentum eſſe dices, de quo ad TE aliqua perſcribam, atque mirari TE, cur non ex Medicina, quam legalem vocant, quaeque a TVIS ſtudiis alieniſſima non ſit, vel ex Botanica, quam TIBI neque ignotam, neque iniucundam eſſe ſciam, aliquid repetierim. Atque ex hac certe fateor deſumere me argumentum aliquod eo magis potuiſſe, quo magis hanc Artem in deliciis habui, quando in ea HEBENSTREITIO, Viro Magnifico, praeceptore vſus ſum, qui me, praeterquam quod ſingulas fere medendi artis partes edocuit, plurimis quoque maximisque me ſemper beneficiis adfecit. Neque non dubitabam ab initio an non Anatomica quaedam exponendo, ſtudiorum

diorum meorum GVNZIO duce in Diſſecandi arte hactenus collocatorum, aliquam TIBI rationem redderem. Cum vero non tam mei quam TVI deberem rationem habere, ſatius eſſe intellexi, de illo ex Chirurgia deſumto argumento aliqua diſputare. Atque primum quidem, quantum pretium TV cunctis Chirurgices partibus in vniuerſum, tum ſigillatim antiquiſſimae illi obſtetriciae arti ſtatuas, probe noui, neque TE adeo ferramenta idonea, ſine quibus conſtare illa ars non poteſt, negligere, vel auerſari ſcio, vt ſis hoc meum conſilium non parum probaturus, TVAque auctoritate confirmaturus. Deinde quod de vſu horum ferramentorum dicendum fuit, tam parum a TE alienum eſſe deprehendi, vt potius ad Iurisprudentiam Medicam quam maxime pertineat. Ad haec quamuis perſpexerim equidem Medendi artem ſine Chirurgia nihil valere, vt ſaepe miratus ſim, cur ex Medicis tam pauci Chirurgicae ſtudeant, praeprimis tamen Obſtetriciae artis amore teneor, et quo magis eam contemni a plurimis, Medicoque graui indignam haberi video, eo magis eius vtilitatem ſummam demonſtrandam eſſe exiſtimo. Non poſſum autem, quin magnopere mirer eorum in iudicando temeritatem, qui artem Obſtetriciam, eiusque ſtudium, nec vtile eſſe cenſent, nec neceſſarium, falſa contemtus ſpecie inducti, quo illam artem ab artis ſalutaris cultoribus negligi plerumque et mulierculis colendam relinqui vident. Nae illos dictae ſententiae ſummopere paeniteret, ſi mentis compotes in vterum matris redirent, et, iubente ita diuino numine, conflictarentur cum impedimentis, quae infanti naſcituro obiici haud raro ſolent. Aut vehementer ego erro, aut certiſſimum eſt, eos vna cum matre abacturos eſſe inſcias mulierculas, ſaepius ebrias, ſemper dicaculas, arceſſituros contra virum, artis Obſtetriciae probe

gnarum, in eaque exercitatum. Sed age, ſerio cum iis agamus. Nonne omnium aegrotorum cura ad Medicos pertinet? Sanaene videntur mulieres, quae acerbiſſimis doloribus vexatae partum edere non poſſunt? Non magis ſanae, quam qui membro aliquo capti eo commode vti non poſſunt. Largior equidem, opus omnino non eſſe, vt Medici obſtetricum vices omnes agant, id tamen votis maxime expetendum eſſe exiſtimo, vt vbique viri artis obſtetriciae gnari praeſto ſint, qui mulieres ignaras inſtituant, haerentes expediant, parientique, ſi manu non detur, ferramentis idoneis ſuccurrant. Et haec quidem contra eos ſufficiant, qui omnem artem Obſtetriciam a Medico alienam eſſe cenſent; Iam ii quoque paucis redarguendi, qui vt vtilem eam neceſſariamque eſſe non negent, curioſe tamen et diligenter a Medicorum filiis excolendam eſſe non putant. Iique et vterum et anguſtias viarum, per quas partus tranſire debet, rimari dedignantur, veriti fortaſſis, ne ſibi ab antiquiorum errore, infantem ſuo niſu viam ſibi ex vtero aperire, vel contra pellentibus auxiliis eiici poſſe, recedendum ſit. Indignabundi reiiciunt ferramenta, ad carnifices eorum vſum referentes, vel ſi maxime iisdem vtendum eſſe concedunt, necari vel, ſi iam mortui, in fruſta diſcerpi vncis ſimilibusque inſtrumentis infantes in vtero iubent, quos ſaluos vel ſaltem integros extrahi oportebat. Neque ex eodem genere medentium pauci ſunt, qui non contenti partum interficere, et matri vitam eripiunt, dum parum eorum gnari, quae vel iuuare partum, vel impedire queunt, arcana parientibus propinant, quorum vel haec vis eſt, vt male poſitum partum prorſus immobilem reddant, vel ſi etiam nulla eſt, tamen efficiunt, vt aliis auxiliis in tempore neglectis, ſuccurri porro parienti non poſſit. Quidque

vulga-

vulgatius eſt hoc, ſanguinem grauidis quinto potiſſimum menſe, altero tertioque vix vnquam mitti? quod vtrumque ſcire facile poterant falſiſſimum eſſe, modo partum perpenderint primis menſibus parum, quinto plurimum creſcere, ſanguinemque adeo non tam hoc quam illo tempore abundare. Neque magis tueri ſuam ſententiam poſſunt illi, qui variolas ſanari poſſe in grauida, niſi abortum procurauerit medicus, negant, de mortis periculo, quod grauidae tum ſubeundum eſt, parum ſolliciti. Hi adeo ſunt, qui non ſua modo inſcitia magnam aegrotis calamitatem adferunt, ſed qui diligentioribus etiam in arte Medica perdiſcenda maximam moleſtiam creant, facileque calumniando imperitis perſuadent, ambages quaerere, immo tempus plane perdere, eos, qui in corporis humani ſtructuram, muſculorum nexum, venarum arteriarumque flexus, oſſium compagem, alia id genus, curioſius inquirere ſatagunt. Qua quidem in re, quantum TV AVVNCVLE CARISSIME, quamuis a re Medica alienus, ſaperes hosque ſciolos ſcientia ſuperares praeclare oſtendiſti, cum non ſolum ſermones meos de Anatomia penitius perſpicienda, arteque Obſtetricia callenda libenter audiuiſti, ſed rationem etiam ſtudiorum a me initam probaſti, meque adeo ad percurrendum ſtrenue, quod ſemel ingreſſus ſum Medicinae ſtadium erexiſti, incitaſti, Quod vt et in poſterum facias, omni, qua poſſum, animi contentione TE rogo atque obteſtor.

Faciam vero, inquies, ſi tu modo ab aeſtu, quo in medicaſtros, quos nominas, inueheris, aliquantum remiſeris, mihique adprobaueris, forficem forcipemque a te deſcribenda ferramenta ad Iurisprudentiam aliquo modo pertinere. Fateor, VIR AMPLISSIME, nimis me abreptum fuiſſe odio, iſtorum hominum, nimis me amori in artem Obſtetriciam

ciam indulſiſſe, ſed dabis mihi etiam hanc veniam, vt vlciſci verbis graues eorum calumnias, maximasque generi humano illatas noxas liceat. Nunc vero, quae forfici forcipique Bingiano cum Iurisprudentia intereedat coniunctio, accipe. Coepit iam ſuperiori ſaeculo in Medicina legali ſiue forenſi quaeſtio agitari, an maturus et viuus partus, qui vel propter capitis magnitudinem excedentem, vel propter viarum in matre anguſtias, cet. edi non poteſt, ſeruandae matris cauſſa occidendus ſit, aut an exſpectari ad minimum debeat, donec vitam in matris aluo amiſerit, quo poſſit tum vncis aut aliis inſtrumentis laedentibus protrahi? [a]) Atque inter difficilis partus caſus non infrequens is eſt, in quo partus ita praeceps in caput datus eſt, vt manus auxilio vti non liceat. Quare videtur vtique mors partus in vtero haerentis exſpectanda eſſe, quo ferramenta tuto adhiberi queant, vel quia verendum eſt, ne pariens, doloribus nimis longiusque vexata ipſa animam exſpiret, ante quam mors infantis conſequeretur, ne mater paruulusque ambo pereant, hic matris ſeruandae cauſſa occidendus,

a) Plures tum veterum tum recentiorum ad has quaeſt. adfirmando reſpondent. Ita enim Riolanus in Enchiridio C. 28. inquit, aſt ſane nimis dure: Si mulier exegerit duos treſue dies in tormentis partus; ſi moribunda et exanimis; ſi gangraenae in partibus pudendis indicia compareant: Etiamſi certo non conſtat de morre infantis, vnco extrahatur, vt conſeruetur mater. Praeſtat vnum interire, quam duos: Vita matris, praeferenda infanti. Non debet mater mori, vt ſaluetur infans. Tertullianus in Lib. de Anima Cap. 13. inquit: At quin et in ipſo adhuc vtero infans trucidatur neceſſaria crudelitate, quum in exitu obliquatus denegat partum, matricida qui moriturus. Beckerus in Tr. de Paidioktonia inculpata ad ſeruand. puerperam Gieſſ. 1729. Deuenter Obſ. import. ſur le Manuel des Accouchemens Part. II. Mauriceau Tr. des Malad. des Femmes Groſſes Tom. I. Lib. II. C. 16. p. 295. van Hoorne in Lib. qui inſcribitur die zwo von GOtt wohl belohnte Wehe-Mütter Siphra und Pua Cap. 2. p. 152.

dus, vel ſaltem inſtrumentis laedentibus protrahendus eſſe. Sed ſalua nunc res eſt. Nam forcipe a Cl. Bingio inuenta (ſunt enim et ab aliis praecipue inuentae plures) infans, quocunque demum modo ſit poſitus, ſine noxa educi, materque cum infante ſeruari poteſt. Id quod dilucidius ex hac ipſa tractatione patebit.

Sunt igitur ex difficilis partus cauſſis non paucae, quae, quo minus infans vel protrahi manu viuus et integer poſſit, efficiunt. Ad easque Auctores non male referunt vias, tum per molles, tum vero praecipue per duras oſſeasque partes patentes, nimis anguſtas [b]) peluis conformationem malam, [c]) orificium vteri vel hunc ipſum circa infantem conſtrictum, brachium infantis ad ſcapulam vſque elapſum ac tumidum factum, infantem hydropicum vel monſtroſum, et partum denique omnem, ſub quocunque ſitu infantis malo, nimis neglectum. Sed has enarraſſe, properanti ad ipſius forcipis deſcriptionem, ſufficiat, vnus ſaltem, isque frequentiſſimus fere caſus curatius explicandus eſt, in quo Bingianae forcipis, praeſentiſſimus vſus eſt, quique Medicis obſtetriciis caput incuncatum audit. [d]) Finito enim grauiditatis tempore, ſi bene omnia

b) Hae vel in oſſibus peluis, vel in partibus externis pudendis ſunt. Si in his, non verae anguſtiae, ſed tales tantum relatiue, ratione nimis magni capitis infantis ſunt, ſi in illis, vt plurimum in gibberoſis ſunt. Conf. Chapman's Improvement of Midwifery Cap. II.

c) Vid. Deventer Obſ. des Accouchemens Chap. 27. qui de hac re optime ſcripſit, et totam rem fere ita exhauſit, vt vix aliquid addi poſſit.

d) Quod Galli dicunt la Tête eſt enclavée, Mauriceau l. cit. la Motte Tr. complet des Accouchem. L. III. C. XX. p. 423. Germani der Kopff des Kindes iſt eingenagelt, ſteckt in der Geburt. Kronauer Diſſ. Med. Chir. de Tumore Genital. poſt part. ſang. p. 12. vel verharrete Geburt, von Hoorne l. c. p. 145.

omnia ſuccedunt, doloribus vterinis idemtidem corripitur puerpera, iisque membranae foetum et liquorem amnii cingentes, et hic liquor ipſe impulſae, vteri orificium cunei in modum dilatant, atque aperiunt, ipſaeque tandem rumpuntur, fit adeo aquarum profluuium, cumque iis vel partus totus effunditur, vel ſaltem caput ita ſubſequitur, vt repetitis parientis nixibus foetus tandem ipſe edatur. Saepius vero effuſis aquis infans non ſequitur, ſed per diem vnum vel alterum in vtero haeret, aut ſpaſticis vteri motibus tam lente impellitur, vt, quod orificio vteri inſtabat, caput in viis, per quas tranſire debebat partus, paene exſiccatis, haereat aut matris nixibus nimium remittentibus, vel circa orificium vteri alto ſatis loco ſubſiſtat. Caput ergo, quod ſaepius vteri interno ore ambitur, [e]) et inter peluis oſſa eſt interceptum, ab vtero, qui ſe conſtringere continuo nititur, premitur, preſſumque et ipſum nonnunquam valde intumeſcit, et contra orificium vteri reliquasque partes genitales dilatans, atque oſſibus adprimens, has quoque inſigniter intumeſcere facit, quo quidem neceſſario efficitur, vt, cum nec parientis connixui, nec manui, quae prope caput ad pedes prehendendos immitti debebat, cedat, cunei in modum inſertum, immobiliter ibi haereat. [f]) Hunc vero internarum aeque ac externarum partium tumorem intenſiſſimus dolor conſequitur; isque augeri ſolet etiam hoc, quod cum externae praecipue genitales partes adeo interdum intumeſcant, vt praeter morem promineant, vel ſpaſticis conſtrictionibus adeo anguſtatae ſint, vt vix aliquot digitos admittant.

e) Si caput infantis ab vteri orificio cingitur Galli dicunt, *l'enfant eſt au couronnement* Mauriceau l. c. T. I. Lib. II. p. 245. Noſtrae vero mulierc. Die Krönung oder das Kind ſteht in den Schloßen.

f) Vid. Mauriceau l. c. p. 295.

mittant. Obſtetrices ſaepius vi adhibita diducere illas partes et aperire vias nituntur, quo ipſo non raro inflammatio, atque immedicabilis gangraena arceſſitur. Res igitur per ſe fere deſperata, longe periculoſior fit, ſi haec capitis incuneatio cum malo infantis vterique obliquo ſitu coniuncta eſt, quod nulla quidem probatione eget. Ex illis autem cauſſis, quae in ipſo partu ſunt, vtque caput incuneatum fiat, efficiunt, nulla, ſi infantem ſpectes, frequentior et periculoſior eſt, quam vel totius infantis, vel capitis forma iuſto maior, g) ſi matrem vero reſpexeris, praua oſſium peluim conſtituentium figura, h) ſitusque vteri obliquus: i) Caput quidem, etſi magnum, modo ſanum atque ſic poſitum ſit, vt vertex orificii vteri centro vaginaeque axi, facies oſſi ſacro, occiput oſſibus pubis reſpondeat, ſpes equidem ſupereſt, fore breui, vt vehementiſſimis nixibus, intenſisque muſculis abdominis et diaphragmatis, ſpirituque a matre impulſo, infans in lucem edi poſſit. Contra cum hydropico, vel male in vtero poſito partu comparatum eſt. Is enim vel oſſeas vias prorſus non ſubintrabit, vel ſi ſubierit, tranſire non poterit. Nec minus ad capitis infantis incuneationem et paragomphoſin conferunt, tum omnia, quae in matre ſunt, vitia, tumque ſigillatim vteri inclinatio, ſaepe cum malo infantis ſitu coniuncta. Quemcunque vero inclinationis vteri modum ponas, cum in nullo non orificium vteri a vaginae axi recedens vni ex ambientibus oſſibus adprimatur, vterus ſemper, quando ſe valide conſtringit, foetumque, vt ſolet, ſecundum axin vteri verſus oris interni centrum propellit, caput infantis vaginae acute ſentientis lateribus, et ipſius

 oris

g) Deventer l. c. Chap. 34. p. 199.

h) Deventer Chap. 27.

i) Chapmannus in Libr. II. Deventerus Chap. 46. et 48.

oris interni margini adprimet. Quod ſi vero, illae vteri conſtrictiones tam vehementes ſint, vt caput infantis per orificium vteri aliquantum apertum exire cogant, id tamen non ita fiet, vt per vaginam tranſeat, quin potius intenſiſſimus tantum in vtero reliquisque genitalibus partibus dolor, nouusque ſemper in eo ſtimulus excitabitur, infantis autem et caput et praecipue collum continuo ita laedentur, vt partus cito ſuffocetur. Inter haec praeterea magna debet humorum copia ad partes genitales tum internas tum externas confluere, easque inſigniter inflare, vterus autem ipſe valide conſtrictus, neque, vt repellatur infans, pati, neque ſi repelli pateretur, quo reciperet infantem, ſpatium habere. Quod ſi proinde et aliquando fieret, vt ſub commodo parturientis ſitu, vehementiſſimisque niſibus caput quidem peluim intraret paullulum, [k]) tamen hoc nouum impedimentum, ſcilicet genitalium partium praeter modum magna inflatio atque tumor efficient, quo minus partus ipſe expelli poſſit. Cauſſis adeo quae partum retardant, capiteque in via ſubſiſtentibus, tum vires parientis maxime propter dolorem pereunt, [l]) tum vero externarum partium tumor ita augetur, vt immitti ſine vi atque laeſionis periculo manus vel etiam digiti vix poſſint. Quod ſi ergo res naturae committitur, vt mulierculae adſtantes vt plurimum ex ignorantia, et inde exorta pertinacia faciunt, nec cito a perito Medico Obſtetricante a ferramentis auxilium petitur, partes externae tumidiores factae inflammatione atque gangraena corripiun-

k) Si in peluis cauitate iam haeret infantis caput, Galli dicunt, l'enfant eſt au paſſage Mauriceau Lib. cit. p. 245. Germani vero das Kind ſchneidet ein, et de infantis capite in vagina incarcerato conſ. de la Motte Obſ. 120.

l) Dionis Chap. 14. la Motte Obſ. 246.

ripiuntur, [m]) ac breui poſt mater cum infante certiſſime perit.

Quae ſi velis omnia , VIR CONSVLTISSIME, TEcum perpendere, facile videbis, hunc difficillimi partus caſum ex capite infantis incuneato orti, omne medicamentorum et manus quoque auxilium reſpuere. Cum enim, quae vulgus medentium foetum pellentia medicamenta vocant, non aliter agere debeant ac poſſint, quam vtero et ipſis vitalibus organis, iam maxime debilibus ſtimulum inferendo, ſanguinemque verſus vterum impellendo, nihil aliud efficient, quam vt pariens tanto citius certiusque cum infante pereat. Si enim integerrimae vires a natura intenſae ſuperare impedimenta ac vincere non potuerunt, quanto minus fractae omnino vincent tum, vbi reliquis impedimentis tumor inflammatioque genitalium partium acceſſit. Neque de manus auxilio in hoc caſu vano dubitabis, modo ne digitos quidem in vaginam immitti poſſe, cogitaueris. [n])

Et hoc quidem iam olim ex obſtetriciis Medicis nonnulli viderunt, atque adeo de inueniendo inſtrumento cogitarunt, quo caput, et per hoc totus infans poſſet ex via obſtructa protrahi. Atque ex his alii de extrahendo tantum infante vel viuo vel mortuo, alii iique recentiores de viuo ſaluoque educendo ſolliciti fuerunt. Ex his inſtrumentis pleraque forcipis figuram habent, de vncis enim vel Mauriceau extractore non dicam, qualia inuenerunt Iacob. Ryf, [o]) qui primus forcipis inter veteres inuentor eſſe videtur, quique proinde ad

 aliam

m) Mauriceau l. c. p. 295.

n) Conf. la Motte Lib. cit. Obſ. 120. 138. Mauriceau Obſ. 29. 94.

o) Figura huius forcipis exſtat Lib. III. Gynaecior. p. 367.

aliam et fere ſimilem detegendam occaſionem dedit Palſyno [p]) et Gregorio. [q]) Has alii deinde vel tantummodo emendarunt, vel plane nouas inuenerunt, quorum principes ſunt Chamberlinus, [r]) Chapmannus, [s]) Giffardus, [t]) Angli, Gregorius Filius, [u]) Puiſſeau, [x]) Iacobus Meſnard, [y]) Levret, [z]) Galli, Schurerus, [a]) Friedius, [b]) Germani.

Quarum omnium forcipum duo fere ſunt genera, alterum earum, quibus infans non niſi mortuus educi poteſt, ipſa ſcilicet forcipe peremtus, alterum earum, quibus viuus ſaluuſque extrahitur. Ad primum genus illae, quas Schurerus, Puiſſeau, atque Friedius excogitauerunt, referendae ſunt, quippe quae ab interna et ea parte, qua caput infantis com-

p) Hiſtoria de huius forcipe, correctione perfectioneque exſt. in Leureti Lib. qui inſcribitur Obſ. ſur les Cauſes des Accouchemens laborieux à Paris. 747. p. 81. fig. 14. et in Mauriceau Lib. cit. cochleare alterum Palfyni forcipi perſimile.

q) Fere talis, qualem Cl. Boehmerus in Diſq. II. Comp. Manninghamiano adnexa, de praeſt. et vſu forcip. Angl. delineandam curauit.

r) Cel. Med. Londinenſ. de quo plura leguntur apud Chapmannum, cuiusque forcipem deſcripſit Excell. Boehmerus in Lib. cit.

s) In Lib, qui inſcribitur: Improvement of Midwifery et Tab. V. of the Medical Eſſays.

t) Exſtat in Libro: Caſes in Midwifery.

u) Vid. Chapmann de different. forcip. ſpeciebus.

x) Huius forcipem aeri inciſam inuenies in I. C. Voigtii Diſſ. de Cap. infant. abrupto, Gieſſ. hab. 743. fig. XI.

y) Aliquot figuras apud eundem inuenies in Libr. illo, qui inſcribitur: le Guide des Accoucheurs Pref. p. 18.

z) Qui artificioſiſſimae ac valde ingenioſae forcipis figuram ſatis quoque nitide aeri inciſam nobis ſiſtit in libro citato: Obſ. ſur les Cauſes et les Accidens des pluſieurs Accouchemens laborieux.

a) Med. Pract. Argent. cuius inuentae forcipis mentionem fecit Voigtius in Diſſ. cit. vbi aeri quoque inciſam inuenies fig. 13.

b) Vid. fig. 12. in Voigtii Diſſ. cit.

comprehendunt, latae atque dentatae ſunt, quo firmiſſime capiti ſe infigere, et, ſi neceſſarium quoque eſſe videtur, comprimi caput, eiusque volumen aliquantum imminui queat. Accedit in Friedii forcipe inter cochlearia duo ſimili modo ab interna parte dentata, terebra ferrea poſita, paullulum ſuper extremitates cochlearium prominens, qua ſcilicet caput infantis in vertice perforat, tumque eam in ſella turcica figit, eoque facto arcte quoque capiti a latere cochlearia adprimit, et ſic infantem per caput, duplici modo prehenſum, ſed mortuum educit. Ex altero genere illae ſunt, quas Gallicas vocant, ſeu illae, quas Gregorii tum Pater, tum Filius, etſi hic a patre inuentam, poſtquam Anglicanas viderat, correxit, inuenerunt, tum et Anglicanae, quae primum ſui Auctorem, Cl. Chamberlinum [c]) agnoſcunt, et quae vere Gallicae ſunt peculiari modo correctae, [d]) cum hae ab illis vix differant, niſi quod cochlearia duo magis arcuata et craſſa neque feneſtrata habent. Ad idem forcipum genus et illa, ante aliquot annos, a Leureto inuenta atque deſcripta pertinet, quae, cum reliquae omnes ex duobus arcubus, ipſa ex tribus, et paullo tenuioribus, atque a manubrii parte circa hoc ipſum, ab altera circa clauum, quo inter ſe iuncti ſunt, ita mobilibus conſtat, vt, vbi a ſe inuicem diducti fuerint, admodum oblongo-rotundum cauum comprehendant. Eidemque generi reliquae forcipes omnes quodam modo adnumerari poſſunt. Eminent vero inter omnes, vſu crebriori probatae Anglicanae potiſſi-

c) Vt Chapmannus vult l. c. quique de eo adſerit, hanc forcipem inter arcana ſua habuiſſe, et ab eo primum ad filios ſuos tantum translatam fuiſſe p. m. 5.

d) Vid. Chapmannus in Praef.

potiſſimum, eque iis Chapmanniana, [e]) etſi haec ab illa Giffardi vix, ſaltem non praecipuis in rebus, diſcrepat. Quamuis vero non negandum ſit, in pluribus iiſque difficillimis partubus, a capite naſcendo, et ſitu orificii vteri obliquo, ortis, felici cum euentu eas adhibitas fuiſſe, [f]) et fortaſſis illa quoque, omnium ſine dubio artificioſiſſima, Leureti forceps, quibuſdam in caſibus difficilioribus, nam de omnibus non dicam cum ſucceſſu, adhiberi poſſe videatur, omnes tamen, vt infra oſtendam, tum ſtructurae ratione tum quoque adplicationis, ſua habent incommoda, quibus vt mederentur obſtetricantes, de alia longe quidem correctiori, ſimul vero et ſimpliciori inuenienda cogitarunt. Quod felici ſatis, niſi me omnia fallunt, euentu, Cl. Bingium Chirurgum Hafnienſem praeſtitiſſe data nunc forcipis ab eo inuentae deſcriptione, a me efficiendum eſſe videtur.

Eſt igitur haec forceps, [g]) quam Fig. I. integram ſiſtit, ex chalybe confecta et ſatis nitide laeuigata, ex duobus primo adſpectu brachiis A. B. et C. D. conſtans, medio loco E. ope epitonii connexis. Summae brachiorum partes, quae ſcili-

e) Vid. l. c. praef. et Medical Eſſays, and Obſervations of the ſociety of Edimbourgh.

f) Viuos forcipe eduxiſſe infantes adfirmat Chapmannus Caſ. 49. et Giffard. Caſ. 59. 76.

g) Exempla ipſa, ex quibus forceps forfexque in Tabula aenea delineatae et expreſſae ſunt, ex inſigni ferramentorum Chirurgicorum penu mecum beneuole vltro communicauit, dux et auctor omnium meorum in litteris conatuum GVNZIVS. Cuius in augendis et promouendis omnium qui amant litteras facilitatem et ſtudium, mirari indiſerto non praedicare licet. Tranſmiſſum vero vtrumque ferramentum ante aliquot annos ab ipſo Bingio, qui Medicinam et Chirurgiam Hafniae cum laude exercet.

ſcilicet ſupra epitonium prominent, A. et C. duo arcus ſunt, qui duo quaſi cochlearia valde arcuata repraeſentant, quae in ſuperioribus quibusque partibus lata, in mediis circiter, et vbi plurimum a ſe inuicem diſtant, latiſſima, verſus epitonium vero, ad quod angulo acuto procedunt, fere rotunda, vbiuis continua, non, vt Anglicanarum, feneſtrata, et in vtraque tum interiori tum exteriori ſuperficie plana ſunt. Diſtant ſummae eorum partes A. C. tribus partibus digiti, mediae, vbi maxima diameter, quatuor digitis cum dimidio, infimae et verſus epitonium ſitae, digito fere vno, aut vndecim circiter lineis. Latitudinem harum partium in Fig. II. notatam habes ſummarum in a a. quae eſt digiti vnius et trium linearum, mediarum in b b. vnius et nouem linearum, infimarum in c c. vndecim fere linearum. Craſſities vtriusque cochlearis in L. notata eſt lineae vnius. Longitudo totius forcipis pedem vnum cum parte tertia implet. In medio totius forcipis, vbi duo brachia concurrunt, ad decuſſim poſita, quo inſideat eo firmius epitonium, quaſi manubrio praeditum, non in rotundam ſed in planam ſuperficiem fabrefacta ſunt. Infra epitonium extremitates inferiores, vel ſi mauis, crura rotunda facta incipiunt, quibus annulus quidam longior ſuperinductus eſt, infra quem ſenſim ſenſimque a ſe inuicem diuergendo rotundiora tenuioraque ad extremitates procedunt, quae non adeo multum a ſe inuicem diſtantes, verſus ſuperiores partes extrorſumque recuruantur, adeoque vncum in ſemicirculum flexum deſcribentes, finiuntur, eum procul dubio in finem, vt firmius tota forceps manu teneri queat. Habes VIR CONSVLTISSIME totius forcipis deſcriptionem omnibus ſuis partibus ſatis perſpectam, niſi forte aliquid ſub annulis, qui in

vtroque crure conſpiciuntur, lateat. Recte vtique ſuſpicaris. Tegunt enim hi annuli et firmant duas cuiuſuis cruris partes, quod, vt diſſolui componique poſſint, ab artifice ſingulari arte diſſectum fuit. Quod vt poſſit capi facilius Fig. II. et III. addidimus, quae ex brachiis vnum in duas partes diſſectum exhibent. Siniſtri itaque brachii crus, infra epitonium, in cylindri ſpeciem efformatum in Fig. I. ab E ad B. deſcendens, velim adſpicias, videbis illud in F et G. ad perpendiculum inciſum, inter puncta haec F et G. autem in transuerſum ſectum in duas partes diſſolui poſſe, quarum ſuperiorem, cochlear quippe et cruris partem Fig. II. inferiorem autem, quae ipſum crus cum annulo exhibet, Fig. III. oſtendit. In II. Fig. brachium in d. e. inciſum vides, vt brachia inuicem decuſſatim poni epitonioque adſtringi poſſint, in e. ad f. partem cruris, quae proxime ſub epitonio eſt, habes, in f. ad i. dimidiam cruris partem, ab ea, quam in Fig. III. k et o notatam vides, ſeparatam, in cuius medio foramen quadrangulare et oblongum adparet, in quod, ſi componere brachium velis, repagulum in Fig. III. litteris l. m. diſtinctum, inſeritur, et vt firmius cohaereant hae partes, annulus, vti in Figurae Imae crure ſiniſtro in H I. factum vides, ſuperinducitur. Annulus vero ipſe in inferiore cruris parte a G. ad B. tantum mobilis, in ſuperiori intra E. et F. immobilis haeret, cum ſuperior inferiorem craſſitie ſuperet. Epitonium denique in K. cum manubrio delineatum eſt.

TV vero AVVNCVLE CARISSIME vt forcipis huius vtilitatem maximam intelligas, accipe iam eius in partu difficili adplicandi modum. Medicus ſcilicet obſtetricans, ſella paullo demiſſiori ante parientem ſedens, dex-

trum

trum manubus prehendit cochleare, ita, vt dextrae ſuae manus volam arcus conuexitati adponat, ſiniſtra vero manu inferiorem partem cochlearis firmiter teneat. Tum ſub genu parientis dextro oblique cochleare ducit ad pudendorum labium ſiniſtrum, idque, quantum poteſt, dextra manu, ſed temperata, ad idem latus ſiniſtrum cogit, et inter hoc infantisque caput, tumque interdum inter vteri orificium caputque, ſuper hoc ad aures immo ad apophyſin maſtoideam vsque cochleare leniter protrudit. Quo facto vni ex adſtantibus cochlear firmiter tenendum dat, tumque alterum cochlear ſimili modo a dextro latere immittit. Haec itaque immiſſa cochlearia, vbi ſibi inuicem impoſuit, quod ſine magna ſatis vi non fit, epitonio firmat, iisque deinde crura adponit, annulo verſus epitonium ſuperinducto, continenda. Capite igitur ſic bene prehenſo, pudendis vero paullo dilatatis, forcipeque tota compoſita, hanc ab inferiore parte in centro ſeu loco combinationis ſiniſtrae manus vola complectitur, altera vero dextrae nimirum manus a ſuperiore parte, et quidem ibi, vbi crura recuruantur, hoc tamen modo, vt ſiniſtrum forcipis crus pollice, dextrum medio, annulari ac auriculari digitis prehendat, indicem vero inter duo crura liberum pendere ſinat. Tum foetum ſic attrahit, vt non recta, ſed huc illuc vacillando, forcipemque ſimul deorſum et verſus anum deprimendo educat, Quod, ſi recte peragitur, breui temporis interuallo tum infans in lucem prodit, tum mater a grauiſſimis malis liberatur. Debet vero ſic peragi, vt capite forcipe extracto, hac remota, manu infantem protrahamus trunco ipſi adplicita. Nec matri inde, niſi incautius cochleare violenta vi intrudamus, aut forceps

inter protrahendum in capite, valde lubrico, fallat impreſſionis veſtigia, et ſic vel vterum vel vaginam laceremus aut ſaltem vexemus, vlla infertur laeſio, neque etiam infanti, niſi quod eo loco, quo forceps adplicita fuit, vel cuticula abradatur, vel leuior contuſio oriatur, quae vero pauco vino calido ſaepius lauata breui ſanatur.

Medentes vero antequam hac forcipe vtantur, quae cauſſa quique modus ſit difficilis partus, inquirere debere, manifeſtum eſt. Quare, ſi caput impactum et vndique arctiſſime ab ore vteri atque vagina circumdatum ac preſſum, genitalia quoque valde tumida deprehendit, protenus tum parienti tum neceſſariis et adſtantibus exponat, [h]) in tali caſu, qualem ſupra de capite incuneato propoſui, nec de conuerſione infantis in pedes, nec de emolliendis partibus cogitandum, matrem contra et infantem in ſummo vitae periculo verſari, et niſi a forcipe noſtra auxilium petatur, certiſſime morituram eſſe. Hinc iuuabit protenus genitalia tumida emollientibus perungere, ſimiles clyſteres ſine vllo ſtimulo paratos in aluum immittere, parienti ad vires reficiendas pauxillum vini meraci propinare, immo ſi ſymptomatum grauitas requirit, ſanguinem ex vena mittere. Quibus ſic factis ita pariens ſtatuatur, vt tum forceps oleo puro recenti laxandi paullulum vi praedito, inuncta commode a Medico adplicari poſſit, tum quoque partus facile protrahi, quod adeo non raro multumque mutare parientis ſitum cogit, in quod argumentum elegantiſſime atque doctiſſime

com-

h) Dionis Lib. III. C. 14. p. 408.

commentatus eſt CEL. GVNZIVS [i]). Suntque non pauci caſus, in quibus ſolo parientis ſitu commodo, atque vnica tantummodo ex noſtra forcipe deſumta et adhibita lamina impedimentum tolli, educique facile partus poteſt. Et in ipſo capitis incuneati caſu totius forcipis adplicatio parturienti minus doloroſa foret, et plures infantes longe viuidiores ea protrahi poſſent, ſi, quam primum ac membranae ruptae, et aquae effuſae ſunt, caput vero vel peluim non intrare, vel vbi intrauerit, non exire cognoſcitur, forceps adhiberetur. Si enim, extracto partu, vel hic, vel mater, vel, vti aliquando fit, vterque moriatur, non ex eo mori, exiſtimandum eſt, quod forceps adhibita fuerit, ſed quod fuerit pariente iam omnibus viribus exhauſta, infante vero a validis et ſaepius repetitis vteri conſtrictionibus atque compreſſione capitis iam fere ſuffocato, ceterisque omnibus rebus iam perturbatis, adeoque iuſto tardius adhibita. Quocirca etiam dolendum eſt, harum omnium rerum ex obſtetricibus noſtris pleraſque ignaras, atque ſimul pertinaces eſſe, vt peritorum conſilia reſpuant, neque in omnibus vrbibus ſaltem inſignioribus Medicum haberi, qui, quae olim obſtetricum munere fungi debent, hanc artem doceat.

Ex his igitur tum de fabrica, tum de vſu huius forcipis propoſitis, non difficile erit, oſtendere, eſſe illam tum quibus infans non ſine vitae periculo protrahitur, tum quibus etiam poteſt viuus educi praeferendam eſſe. Vt enim primum de illis dicam, non id quidem vrgebo, quod per ſe

 claris-

i) In Tr. de Commodo Parientium ſitu Lipſ. 742.

clariſſimum eſt, in vniuerſum praeſtare, et matrem et infantem ſeruare, quod ſcilicet noſtra forcipe poſſumus, quam vt illa ſeruetur, hunc quidem occidere; Verum ſi etiam partum aliquis nolit occidere, atque tamen forcipe vti debeat, primum quidem, ſi Bingianam forcipem habeat, an viuus an mortuus partus ſit, inquiſitione opus non habet, quae non leuis momenti res eſt. Vt enim de eo non dicam, de quo tamen inter medentes fere omnes conuenit, ſigna mortis infantis fallaciſſima eſſe, an viuus an mortuus ſit, cognoſci tamen niſi vteri et pudendarum partium frequenti contrectatione non poteſt, a qua, quod parientis dolores augere, arceſſereque inflammationem debet, quam maxime abſtinendum eſt. Deinde tempus perdere Medicus opus non habet, quo alias mater et infans in grauius vitae periculum coniiciuntur, in quod mater tum potiſſimum incidit, ſi partus nondum mortuus eſſe inuenitur. Tandem mortuo etiam infante forcipum illarum minor, quam Bingianae vtilitas erit vel propter hoc, quod quae per illas fere neceſſario per hanc nunquam fit, capitis infantis laceratio, tantum horrorem poteſt puerperae, iam aliunde ſatis adflictae, incutere, vt mors conſequatur, vt vteri metuendam laeſionem taceam. Sed haec quidem commoda Bingianae forcipi, cum Gallicis, Anglicis eiusdemque generis aliis forcipibus communia ſunt. Propria vero, per quae his omnibus praeferenda eſſe videtur, praecipua haec ſunt: Primum enim quod laminae extremae rotundae, non vero, vt Gallicarum latae adeoque vtrinque anguloſae ſunt, id quidem hanc vim habet, vt non ſolum tutius faciliusque in vaginam immitti, verum etiam capiti infantis firmius, praeterquam quod premendo laedatur, ad-

plicari

plicari queat. Idem videtur laminarum incuruatio praeſtare, qua quidem maiore, quam in Anglicis, id efficitur, vt caput infantis non extremis tantum laminis, ſed tota fere earum longitudine, adeoque longe firmius comprehendatur, cum reliquae ex loco, cui adfixae vel adpreſſae fuerunt, facile effugere poſſint, partumque laedere. [k]) Fortaſſis tamen propter capitum varietates praeſtaret, diuerſae curuitatis cochlearia vel laminas forcipis habere. Anglicis quoque aeque ac Gallicis Bingiana praeſtat hoc, quod breuiores laminas habet, quod non parum ad firmius prehendendum, certiusque educendum infantis caput valet. Neque omittendum eſſe videtur, Bingianae forcipis cochlearia minus quam reliquarum craſſa eſſe, quod praeterquam quod leuius ferramentum faciendo ad commodiorem eius vſum plurimum confert, praecipue hoc commodum habet, etiam vbi maxime pudendae partes intumuerunt, facile et ſine magno dolore in vaginam demitti poſſe. Sed haec quidem leuiora ſunt. Maioris momenti id eſt, quod Bingianae forcipis laminae integrae, non, vt Anglicanarum, feneſtratae ſunt, quod non vno modo ſecuriorem eius vſum facit. Quod ſi enim, vt aliquando fit, pariens vaginae aliquo prolapſu, aut etiam tumore laboret, vbi aliquis Anglicanam forcipem adhibuerit, quid aliud efficiet, quam vt vaginae lateribus, vt decet, diductis, tumorem illum laminarum feneſtris prehendat, eumque ſpongiae in modum maiorem factum ſimul cum capite infan-

(k Id quod ipſe Chapmannus fatetur, ſibi aliquoties accidiſſe p. 16. immo et Giffardus in Caſ. XIIII. Quod ſi hoc forcipe Anglicana factum fuit, quidni Gallica fiet?

infantis adducendo, vel laceret, vel ita ſaltem vexet, vt eo certius inflammetur, atque gangraena pereat. Neque idem incommodum ſemper a feneſtratis forcipibus, etiam in illis parientibus, aberit, quae turgidas tantum, et tamquam ſpongiam inflatas partes pudendas atque vaginam habent, quale quid nempe apud nos frequentius quam apud Gallos aut Anglos, cum quorum ſcilicet, praecipueque Giffardi obſeruationibus hoc parum conuenit, debet accidere, quia medentes fere niſi aliquot diebus elapſis, atque adeo conclamata fere iam re, ad ferramentorum vſum confugiunt. Tandem vero maximum commodum exiſtimandum eſt, a crurum vel brachiorum Bingianae forcipis in duas partes diuiſione prouenire. Vt enim de eo fuſe non dicam, quod tamen leue non eſt, poſſe terribile alias, ſi totum compoſitum, parienti praecipue adpariturum inſtrumentum commode abſcondi, atque praeterquam fere, quod adſtantes, ſaltem ab initio, videant, adplicari, aut etiam, ſi velit pariens ac neceſſariae videre, vnius tantum brachii laminam, tamquam illud ferramentum oſtendi, quo a latere immiſſo, tamquam manu prehendi caput, atque mobile reddi debeat, quo, vt adhiberi id ſinant, longe facilius perſuaderi ſibi patientur, poterit certe Bingiana forceps in pluribus caſibus adhiberi, in quibus reliquarum vſum fruſtra tentauerimus. Cum enim ceterarum brachia longiſſima ſint, debeantque adeo parientis femore ingentem in modum diſtare, an aliter, quam nudatis partibus naturalibus, animoque proinde parientis per pudorem vehementiſſime commoto, poterunt illae forcipes adhiberi? Bingiana contra, praeterquam quod pudor laedatur, poterit. Deinde ſi id pariens non curet, diduci tamen femora

mora ſaepe tantum quantum neceſſe, non poterunt, idque praecipue in obeſis accidet, vt proinde ſi aliquis Bingianam forcipem non habeat, vel occidere partum cogatur, vel donec mortuus fuerit, exſpectare. Neque igitur opus erit, vt de Gallicis Anglicisque forcipibus, earumque vſu, qui ſi a Bingiana receſſeris, vtique maximus eſt, plura exponam, de Leureti tantum nuper inuenta forcipe aliqua moniturus. Primum ergo, quod Leureti forceps habere videtur incommodum, hoc eſt, quod arcus illi tres, quorum alter alteri ſuperimponi poteſt, vt vnicum tantum repraeſentent, ſimul ſumti maius efficere videntur volumen quam vt commode inter vaginam atque caput infantis demitti queant, etſi ſinguli ſatis tenues, atque flexiles ſunt. Deinde ſi etiam ſine periculo immitti poſſent, et alicui capitis parti quaſi infigi, non parum metuo, vt quantum neceſſe eſt, a ſe inuicem diduci, et quaſi explicari queant. Vt enim vim taceam, quae adhibenda fuerit, ſi quidem vel extra vterum difficillime diducuntur, non poſſunt alter a dextro alter vero a ſiniſtro latere vel ſurſum vel deorſum moueri, quin margines horum arcuum, latera vaginae grauiter contundant, aut plane vulnerent, quia tenuiſſimus atque fere acutus laminarum margo eſt. Praeterea cum horum arcuum extrema in vno puncto concurrant, et fixa ſint, non poſſunt quoque niſi vnico in loco in capite infantis infigi, id quod eam non perfectiorem, verum potius adeo imperfectam reddit, vt vehementer dubitem, an poſſit eius in capitis incuneati caſu vere aliquis vſus eſſe. Quamuis enim concederem, vnicum locum, ad eam figendam, ſufficere, is certe tamen talis eſſe debet, vt caput inde recta adduci poſſit, neque forceps inter attrahen-

 dum,

dum ex eo loco effugere, quod vtrumque in Leureti forcipe deſidero. Caput enim totum prehendere non poteſt, ſed dimidiam modo eius partem, fierique proinde non poteſt, quin, ſi v. g. arcus ſub mento infantis adplicitus et tota facies forcipe prehenſa fuerit, caputque adeo recta adducatur, occiput antrorſum cedat, ac frons proinde oſſibus pubis adprimatur. Haec ergo de capite incuneato penſitanti nil niſi inuentoris ingenium laudari deberi ac forceps pro ferramento artificioſiſſimo haberi videtur, quod, ſi caput abruptum in vtero remanſerit, optumum ſine dubio atque vtiliſſimum ſit.

Iam TV intelliges, AVVNCVLE SVAVISSIME, tale ferramentum, qualis forceps Bingiana eſt, permagnae vtilitatis eſſe in vniuerſa arte obſtetricia, ac fere tale, quale hactenus a pluribus deſideratum fuit, et quo proinde illa hactenus de *παιδιοκτονία* inculpata agitata quaeſtio inanis reddi poſſit. Neque fortaſſis ipſi ad perfectionem aliquid deerit, praeter iuncturae brachiorum modum, quae quod per epitonium fit, tum minus facile, quam in Anglicanis fit, tum etiam minus firma eſt, adeoque vt ita, quemadmodum Anglicanae brachia committuntur, paretur, optandum erit. Vt vero integrae forcipis in capite incuneato certiſſimus vſus eſt, ſic vnica quoque lamina licet interdum cum fructu vti, ſi caput oblique poſitum vel fronte, vel temporibus, vel occipite oſſibus, praecipue pubis, adpreſſum eſt.

Noſtrae autem forcipis, ſi quandoque accidat, vt etiam in partu difficili vſus non ſit, neque tamen tum infans occidendus, ſed tentandus potius partus caeſareus, id eſt,

infans

infans per ſectum abdomen et vterum viuus extrahendus eſt. Quamuis enim ex grauiſſimis hoc vulneribus ſit, minime tamen abſolute letale eſſe cenſendum eſt, ſi quidem hac noſtra aetate aliquoties ab harum rerum peritis illam ſectionem tentatam legimus et matrem cum infante ſeruatam, neque vteri, et quae praeter hunc partes laeduntur, vlla ad vitam neceſſitas eſt.

Permittas iam VIR CONSVLTISSIME, vt et alterum ferramentum, ab eodem Auctore, ante octo annos inuentum, deſcribam, eiusque vſum in partu difficili oſtendam, in quo eqnidem breuis eſſe potero. Forfex eſt ex chalybe confecta, extus nitidisſime laeuigata, plane vero aliter, ac vulgares comparata, quod facile ex Fig. IIII, intelliges. Ramus ſiniſter $\alpha. \beta.$) oualem in ima parte habet annulum, ſimilem vulgarium forficum, ex cuius medio crus, ab externa parte rotundum, ab interna planum, ſatis forte adſcendit, quod paullo infra coniunctionem cum ramo dextro, in duas diuiditur laminas, ab initio latas, ſenſim ſenſimque vero in apicem acutisſimum $\alpha.$ infra quem vtraque ſe contingit, concurrentes. Alter contra ramus $\gamma. \delta.$ ſimili equidem annulo, longe tamen maiori, quam prior, praeditus eſt, ſimile vero crus ex eo adſurgit, quod paullo ſub epitonio in cultrum, inter duas prioris rami laminas procedentem, et cuius acies $\gamma. \varepsilon.$ quae acutisſima, extrorſum aut ſiniſtrorſum, dorſum vero $\zeta. \eta.$ introrſum verſum eſt, mutatur. Hic culter ſuperius apice non acuto terminatur, et compresſis annulis, ab illis duabus ſiniſtri rami forficis laminis, thecam quaſi ſiue vaginam formantibus, abſconditur. Vterque forficis ramus in medio ope epitonii iungitur. Praeterea vero ramus dexter cultriformis annulo

ſuo ſiniſtrum longitudine ſuperat, qui contra apice alterius longitudinem excedit, id quod in adplicatione forficis ſcitu neceſſarium eſt.

Atque huius forficis niſi in capitis infantis perforatione vſus non eſt. Eſt autem hic: Pollicem dextrae manus in forficis rami cultriformis annulum maiorem, digitum annularem in oppoſitum annulum ſeu minorem inſerat, reliquos vero digitos, indicem puta atque medium externae parti rami vaginiformis adponat, hisque quaſi totam forficem dirigat. Ita prehenſa forfex ſecundum volam ſiniſtrae in vterum demiſſae manus ad caput vsque infantis, eiusque verticem caute immitti debet, eique apex ſic imprimi, vt cranio perforato, ad duorum vel trium potisſimum digitorum latorum altitudinem in cerebrum deſcendat. Quo facto annulis diductis lamina cultriformis exire cogitur, tumque dextra manu in circulum acta, ex bregmatis oſſibus vtrinque aliquid exſcinditur atque confringitur, quod, vt eo tutius fiat, ſiniſtrae manus duo priores digiti capiti infantis adponi debent. Quo facto, cerebroque comminuto, vt vel effluere, vel cum osſium fragmentis commode educi, capitisque adeo volumen minui queat, forfex ſimili cautione educi, tumque vel Bingiana, vel ex ceteris huius generis forcipibus vna demitti, et per caput compreſſum infans educi debet.

Nae tu vero, inquies AVVNCVLE CARISSIME, qui modo valde videri volebas miſericors, longe es crudeliſſimus? Partum modo inſtituere caeſareum malebas, quam

quam foetum viuum occidere, nunc vero vix verſa pagina infantem occidere, matremque etiam in periculum inducere non dubitas. Sed caue ita rationes inducas. Noſtrae enim forficis viuo infante nullum, mortuo commodiſſimum vſum eſſe, exiſtimo, atque infantem, dum alia auxilia, quibus ipſe cum matre ſeruari poſſit, ſuperſunt, ſuperſunt autem ſemper, occidendum eſſe, omnino nego. Neque vero in omni mortui partus caſu, verum in illo tantum ad forficis Bingianae vſum confugiendum eſt, vbi, quamuis partus capite inſtet, forcipum vel nullus, vel, quia tumidae admodum naturales partes nimium dolent, atque a gangraena proxime abſunt, minus tutus vſus eſt. Atque ad illud eos caſus referimus, vbi maius eſt infantis capitis volumen, quam quod peluis cauitatem intrare queat, aut ſi figura peluis ea, quam Deuenterus compreſſam vocat, vel alio modo vitiata eſt. l) Neminem tamen me inuenire memini, qui haec in infante et in matre accidere neget, niſi D. G. Armbſterum, m) qui omnem cauſſam capitis incuneati in caecitate atque ignorantia obſtetricum quaerit. Lubentiſſime equidem, has vt plurimum non ſolum huius mali cauſſam praecipuam eſſe, et hocce tam graue malum, etſi ab alia quadam ortum fuerit, ſaepius longe deterius reddere, largior, nunquam tamen in ipſius parientis vel pariendi vitio, cauſſam ſitam eſſe, a me impetrare non poſſum, vt credam. Vbi ergo Medicus arceſſitus fuerit, caputque incarceratum atque infixum, in vno eodemque vel ſuperiori pel-

l) Part. I. Chap. 27. von Hoorne p. 205.

m) Vid. Eiusd. Diſſ. de Paragomphoſi Capitis foetus in partu Gotting. hab. 749. pag. 9. et 11.

uis apertura vel inferiori pertinaciſſime haerens loco, inuenerit, et partum certiſſime mortuum, capitis volumen vel diminuere debet, vel partum caeſareum inſtituere. Sed de illo quidem inter obſtetricios Medicos ſic conuenit, vt in ferramento tantum ad hanc rem idoneo diſcrepent. Suntque ex praecipuis hic nominandi Albucaſis, [n]) Paraeus, [o]) Guillemeau, [p]) Mauriceau, [q]) Friedius, [r]) quorum omnium tamen methodo, minus nempe tuta, longe melior illa videtur, quam in medium attulerunt van Hoorne [s]) Deuenter [t]) et la Motte, [u]) qui ſcilicet prae reliquis de hac re legi merentur.

Nihil ergo TIBI VIR CONSVLTISSIME hic noui propono, niſi fortaſſis hoc, quod omnia ab his Auctoribus inuenta inſtrumenta capiti quidem perforando, non vero ſatis aperiendo, ac dilatando idonea ſunt, id quod tamen ad capitis imminutionem abſolute neceſſarium eſt; Bingiana igitur forfex, quod hoc ſimul vtique praeſtat, ceteris huius generis ferramentis iure praefertur. Caput enim, magna parte ex vtroque parietali oſſe exſecta, vi vteri conſtringente neceſſe eſt comprimi, effluenteque cerebro imminui. Tumque partus vel ſponte et ſolis matris atque vteri viribus natura-

n) Cap. 76.

o) Lib. 23. Cap. 33.

p) Tr. des Accouchemens Lib. II. Chap. 17.

q) Vid. Fig. quam Tom. I. Cap. 16. et 32. p. 364. habet.

r) Huius Fig. exſtat in Voigtii Diſſ. ſaepius citata.

s) Part. II. Cap. 10. p. 154.

t) Vid. in Adpend. p. 272.

u) Libr. III. Obſ. 244.

naturalibus propellitur, vel facili demum negotio et ſola manus ope educitur. Quod ſi vero non ſequitur, forcipe noſtra in minus adhuc volumen redigi ac tandem protrahi debet. Sed alter caſus in omnibus mulieribus frequens eſt, quae vias nimis anguſtas habent, vti plerumque primiparae vel teneriores, vel iuſto annoſiores ſunt, quibus ſi partum gerunt in vtero mortuum, forſex Bingiana adhibenda eſt. Hac enim dilatationem genitalium, parienti ſane moleſtiſſimam, dilacerationem vaginae atque peritonaei, dolores exinde orituros, immo et mortem ipſam auertere poſſumus ac praecauere.

Haec ergo ſunt, quae TE cum communicare volui, ex quibus, vti opinor, luce meridiana clarius eluceſcit, quam inutiles haec forſex forceps Bingiana quaeſtiones illas Medico-legales reddat, et quam pauca in vniuerſa arte obſtetricia neceſſaria ſint ferramenta. Si quis enim haec duo poſſideat, praeter vncum, tum illum quem Peu, tum quem Mauriceau inuenit, atque delineandum curauit, nulla alia inſtrumenta facile deſiderabit.

Sed ſatis profecto verborum, ſatis de comprehendendis ſecandiſque forcipe forſiceque infantum capitibus, vt TIBI, AVVNCVLE OPTVME, harum rerum cogitationi non adſueto, lectionis aliquando paenitere poſſet, niſi ſummam TVAM humanitatem, mihi de his rebus olim TE coram diſſerenti aliquoties ita adprobaſſes, vt ſi TIBI qualemcunque hanc commentationem lectu iniucundam fore ſuſpicarer, TIBI iniuriam facere viderer. Non poſſum vero, quin poſt enarrata matrum infantumque in partu ſumma pericula,

pericula, ſummam ſummi numinis benignitatem, gratiſſimo animo praedicem, qui TE matremque TVAM annis abhinc LI. hoc ipſo die tanta pericula ſubituros, non ſolum ab omni malo incolumes ſeruare, ſed TIBI etiam in hunc lucem edito, ad hunc vſque diem pariter atque Coniugi exoptatiſſimae, liberis cariſſimis et auiae venerandae praeſenti auxilio adeſſe non dedignatus ſit. Precibus idem obteſtor enixiſſimis, vt quam TIBI hactenus fortunam conceſſit, ſtabiliat, ſtabilitam conſeruet, TEque ſartum tectum, immo ab omnibus ſiniſtrioris fati telis tutum praeſtet. De me autem TIBI ita velim perſuadeas, nunquam me commiſſurum, vt in TE colendo, venerando, ſuſpiciendo, pietatem, obſeruantiam, amorem deſideres. Vale mihique et in poſterum fauere perge. Vale iterum iterumque.

17

ORATIO ANNIVERSARIA,

QUAM EX HARVEII INSTITVTO
IN THEATRO
COLLEGII REGALIS
MEDICORVM LONDINENSIS
DIE OCTOBRIS XVIII A. MDCCLIX HABVIT

MARCUS AKENSIDE M. D.
COLL. MED. ET REG. SOCIET. SOCIVS.

LONDINI:
APVD R. ET J. DODSLEY.
MDCCLX.

VIRO EXIMIO

THOMÆ REEVE, M. D.

PRÆSIDI DIGNISSIMO,

ET SOCIIS DOCTISSIMIS

COLLEGII REGALIS

MEDICORUM LONDINENSIS,

HANC

ORATIONEM

ILLORUM JUSSU EDITAM

D. D. D.

MARCUS AKENSIDE.

ORATIO

ANNIVERSARIA

HARVEIANA.

CUM vitam hanc communem memoria percurrimus, et genus humanum tanquam e longinquo contuemur diverſis partibus ac perſonis conſpicuum; ad eos oculi noſtri facillime convertuntur, qui vel poteſtate regia, vel gratia populari, vel ſtudiis militaribus florentes, patriæ ſuæ atque ſeculi rebus mutationes graviſſimas et celerrimas intulerunt. Eorum enim geſta, quod illuſtri quodam eventu continentur fere ac definiuntur, minimo labore comprehendi mente et revocari poſſunt. tum etiam animi affectus plerumque vehementius concitant; ſive in publicis commodis verſentur; ſive, ut ſæpius quidem fit, exitus miſerabiles et deplorandos habeant. Unde evenit ut hominum ſermonibus eorum maxime percrebeſcat fama,

quos

quos bella funeſtiſſima, quos regum captivitates, quos imperiorum ruinæ olim nobilitarunt.

Utcunque vero in hac re populi ſit judicium, apud vos tamen, auditores, et in hac eruditiſſimorum hominum corona, de judicio meo confidere poſſe videor, etſi palam profitear diſertiſque verbis contendam aliud eſſe hominum genus et longe diverſum, qui in poſteritatis memoria priorem ſibi atque honoratiorem locum merito ſuo vindicare poſſunt: quippe qui ad excelſi animi dotes et præclara ingenii edita facinora, certiſſimam quoque beneficiorum laudem, eamque nulla turpitudine, nulla crudelitatis aut perfidiæ macula contaminatam, addiderunt. eos intelligo qui, ab armorum factionumque ſtrepitu remoti, ſcientiarum nobilium atque operum utiliſſimorum auctores extitere; detectis ſcilicet naturæ myſteriis, patefactis legibus quibus rerum pendet ordo, et eo quaſi fundamento conſtitutis artibus quarum efficacia communi gentis humanæ commodo ſpectatur. Horum vero Manibus juſta perſolvere eo magis propenſa voluntate debemus, quod dum inter vivos numerarentur, favorem ſenſerunt ſuis parum meritis reſpondere. Etenim qui adeo in quæſtionibus a vulgari intelligentia remotis ſapiunt, plerumque vel in media patria peregrinorum prope conditione vitam degunt: ac licet forte ob ingenii vires rerumque inventarum excellentiam magna quædam ſerpat de iis hominum opinio, cum tamen in vitæ quotidianæ negotiis parum ſpectantur, idcirco

tenuiori fere auctoritate ſunt ; et longe infra regium et imperatorium faſtum, longe infra diſcordiarum civilium principes, multitudinis arbitrio exiſtimantur: umbratiles ſcilicet viri, atque otii philoſophici obſcutate contecti. Hi forte nonnunquam et a nonnullis ſpectatoribus incerta quadam ac veluti furtiva veneratione ſuſpiciuntur : at illos rumor comitatur, et ſpes, et metus, et tumultuoſum atque pervicax vulgi præconium. Verum ubi jam mortalitatis lex utroſque ab oculorum atque aurium judicio ſemoverit, et pari conditione mentis ſcrutinio ſubjecerit ; tunc certe fieri vix poteſt ut cordatorum hominum hæreat ſuffragium : ut re perpenſa dubitemus adhuc an ſapientiam innocuam, cum beneficiis immortalibus conjunctam, vi præponamus, et bellorum feritati, et ambitionis artibus, plerumque ſævis, plerumque inhoneſtis : ut denique in hoc literato conventu deſit oratori veſtro aut favor aut aſſenſus, dum de majoribus veſtris dicturus, eos inter omnium gentium et omnium ſeculorum principes viros referre audet.

E multis autem variiſque adjumentis quæ vitæ humanæ attulit aliquando ingeniorum labor, unum eſt imprimis ampliſſima quavis prædicatione dignum : ea nempe quæ intra hos fere quadringentos annos ſapientiæ antiquæ facta eſt et literarum inſtauratio. Quod quidem opus ſi ex unius alicujus viri virtute eſſet et fortuna profectum, proculdubio iſte vir eos omnes qui

in

in rebus aut civilibus aut bellicis unquam eminuerunt, beneficiorum magnitudine longe ſuperaret: eorum omnium munificentiam, qui vel civitatum atque legum conditores, vel libertatis vindices, vel patres patriæ ſunt forte habiti, longo poſt ſe intervallo relinqueret. Quod ne forte exiſtimetis cupide magis quam vere judicatum; recordamini, quæſo, et vobiſcum reputate quales fuerint ante iſtud tempus Europæ noſtræ, Britanniæ noſtræ incolæ. Diſcedite pauliſper a congreſſionibus veſtris, ab otio iſto veſtro erudito et curioſo; libros jam manibus familiares deponite; uſitata omittite ſermonum quotidianorum argumenta; ut iſtius ævi hominibus cogitatione veſtra occurratis: ut hominum mentes atque mores, ut communis fortunæ ſpeciem intueami. Profecto mirum erit ni in longe aliam gentem quandam et regionem migraſſe vos ſentiatis. Veſtigia enim vix ulla reperietis earum rerum quibus ætas noſtra jure præcipuo gloriatur. Non in academiis veritatis vocem audietis: non in templis virtutis agnoſcetis auctoritatem. Quod autem ad rerum naturam pertineat, ad hunc quem habitamus terrarum orbem, ad elementorum vires et motus ſiderum; nihil præter meras tenebras offendetis. Illa vero cujus propria eſt philoſophiæ appellatio, illa vitæ dux et magiſtra morum, quæ animi officia et bonorum fines et æternum mundi opificem atque rectorem quaſi digito commonſtrat, nuſquam conſpectis veſtro obverſabitur; inter homines iſtos aut admo-

dum

dum hoſpes, aut plane ignota. Jam de hiſtoriæ monumentis quid expectatis? quorum ope, tanquam novo quodam humanitatis vinculo, gentes remotiſſimas et ſecula antiquiſſima nobiſmetipſis adjungimus; eorum fortunis immiſcemur, diſciplina imbuimur, notamus vitia, virtutibus vero, auctoritatem quandam majorem ab ipſa vetuſtate adeptis, ad omnem honeſtatem atque laudem informamur? Illa omnia propemodum abfuerunt: neque amplior hominibus obtigerat aut clarior vitæ proſpectus, quam qualis fere brutis animalibus conceditur, naſcendi et moriendi horis intercluſus. Nec interea parum refert ad conditionem iſtorum temporum declarandam, quod rudia omnino eſſent earum artium quæ pulchritudinis imitatione multiplici allectant hominum animos et mores emolliunt. Quamvis enim neque virtutis neque ſcientiæ naturam iſtæ artes in ſe contineant, ſcientia tamen ipſa et ipſa virtus ab iis imparata prorſus et inops, ruſticitatem quandam præ ſe fert, horridiorem certe et invenuſtam. Quid ergo de ipſa inſcitia dicendum eſt? de omnium rerum ignoratione? aut quid de vitæ habitu et colore apud ejuſmodi homines cenſendum, quorum neque ſatis intelligentiæ ſeipſam veritatis luce comprobare virtus potuit, neque pulchritudinis ornamentis amori commendare, neque ab effrænatis appetitionibus pudoris munimento defendere et tueri? Pudor enim, ſine pulchri et decori ſenſu, nullus eſt. Sed profecto de incultis illis et imperitis ſeculis nimis indulgenter et cum præpoſtera quadam veneratione ſentire ſolemus: nimirum

 innocua

innocua omnia, et fraudis neſcia, et deſideriis inanibus curiſque vacua, in iſto rerum ſtatu cogitantes. cum tamen inter omnes conſtet, vitia pleraque et peſſima vitæ opprobria de cupiditatibus oriri quæ tam in homini rudi quovis et plane ſylveſtri quam in ſcientiſſimo atque ornatiſſimo vigere ſolent: imo quo magis in veritate multiplici, in rerum abditarum infinita meditatione, in mentis denique negotiis verſetur voluntas et cura hominum, eo minus ab iſtis cupiditatibus pendere vitæ univerſæ tenorem. Hæc autem fuſius exponenda duxi, primum ut conſtet quam nullo rationis fundamento nituntur homines illi male feriati, quorum adeo cavillationibus perſtrepuere nuper Gallia et Germania; quique ſcriptis editis confirmare auſi ſunt, literas antiquas cum ſcientiis artibuſque variis, quibus excolendis opportunitatem illæ et incitamentum attulerunt, virtuti, ſi Diis placet, et bonis moribus detrimento fuiſſe: tum præcipue ut vos, auditores ſpectatiſſimi, teſtes mearum ſententiarum et patronos habeam; nullum ſcilicet clariſſimorum hominum ordinem de genere humano melius meruiſſe, quam qui veterum Græcorum atque Romanorum linguas libroſque reſtituendo, et per varios Europæ populos diſſeminando, mentem humanam, craſſiſſimæ ignorantiæ veterno obrutam, ad vires ſuas cognoſcendas feliciter excitarunt; atque adeo in eam, qua hodie vivitur, optimarum rerum ubertatem tandem promoverunt; egregia virtute ac induſtria viri, laboribus difficillimis poſ-

terorum

terorum gratia defuncti, nobis certe ſumma veneratione et gratiſſimi animi ſtudio ſemper recolendi.

Horum in cœtu ſplendidiſſimo præfulget Linacrus veſter: parens veſter, reipublicæ veſtræ conditor ac famæ fons, atque idem renaſcentium ſpes fidiſſima literarum, barbariæque fatalis hoſtis, Linacrus. Quem virum etſi nulla vobis conjungeret neceſſitudo proprior ſanctiorque, attamen quotquot adeſtis, quorum aures legitimum ſonum callent, quorum ficta meliore luto præcordia voluptatem e ſermonis pulchritudine percipiendam norunt (honeſtiſſimam, mediusfidius, et maxime liberalem) vos omnes certo ſcio in Linacri laudes mecum libentiſſime deſcenſuros. Iſto enim viro nemo unquam aut puriorem ac magis venuſtam eloquentiæ antiquæ ſpeciem ſcriptis ſuis expreſſit, aut aliis ad eandem laudem contendentibus fideliorem navavit et utiliorem operam. Qui cum in ea tempora natus eſſet quibus Britannia ſua vixdum pueritiæ illius idonea præbere poſſet doctrinæ nutrimenta, tum ætate maturior id aſſecutus eſt ut nec ipſa ſtudiorum ejus altrix Italia, ipſa illa communis eruditionis et elegantiæ mater, quemquam præ illo oſtentare aut poſſet aut vellet. Italiam vero quo tempore Linacrus inviſit, regionem illam totam, et principum aulas et liberarum concilia civitatum, una fere voluntas, unum doctrinæ ſtudium tenebat. Præcipue tamen eminebat Florentinorum fama; quorum reſpublica, plerumque alias turbulentiſſima, tunc forte in Laurentii Medicis

ductu ac prope clientela feliciter acquievit. Qui cum per univerſum nomen Italicum pacis concordiæque auctor, et bonus, et ſapiens, et felix audiret; tum porro ad iſta beneficia, patriæ ſuæ data, nimium heu! caduca, et cum ipſo brevi moritura, altera illa pari ſane cura, ſed melioribus auſpiciis adjunxit, ex literis ac diſciplinis reſtitutis oriunda; nullo unquam tempore moritura; per omnes terrarum gentes pertinentia; quorum hodie in hoc ipſo loco nemo forte vacuus et expers adeſt. Huic ſe viro tantopere commendavit indole ſua et modeſtia Linacrus, ut condiſcipulum eum et amicum filiis ſuis adderet; quorum ætate medius, Joannes Medices, poſtea Leonis X appellatione pontifex Romanus, ad iſtam, qua omnium aures quotidie perſonant, eruditæ magnificentiæ laudem pervenit. In illo contubernio quantum profecerit Linacrus; quanto cum ardore et quanto fructu Chriſtophorum Landinum, Demetrium Chalcondylem, Angelum Politianum, Marſilium Ficinum, Johannem Picum audierit et frequentarit; facilius intelligi poteſt quam verbis ſignificari. Florentia Romam perrexit; ubi Hermolaus Barbarus in literis regnare ferebatur. Accidit brevi ut cum hic forte in bibliothecam Vaticanam ingreſſus eſſet, Linacrum noſtrum inveniret Platonis opera verſantem, et iſti intentum libro quo de pulchritudine diſputat cum Phædro Socrates. "Macte, inquit Hermolaus, virtute eſto, adoleſcens; qui in tantam familiaritatem divini ſcriptoris tam mature veniſti." Inde

ſtatim

ſtatim in amicitiam ejus receptus et ſtudiorum particeps factus eſt Linacrus: qui jam per omnem Italiam eruditionis fama inſignis, tandem in Angliam ſuam divitias undique conquiſitas reportavit; excellentem nempe Græcorum ſcriptorum notitiam, eorum præſertim qui in ratione phyſica atque medica verſantur; tantum præterea Latinæ eloquentiæ candorem, quantum alius nemo in iſta ætate aſſecutus eſt, neque etiam in ætate inſequenti ſupergreſſus quiſquam; qua tamen cum ſumma ambitione fuit inter homines eruditos de iſta laude certatum. Domi autem cum ſtatim innotuerat, ab Henrico VII factus eſt Arturi, filii primogeniti, medicus: poſtea vero Henricus VIII eum eodem nomine ſibi adſcivit, et Mariæ illi quæ poſtea regnavit. Per eoſdem annos ſcripta edidit eximia, de grammatices rudimentis, et de emendata ſtructura Latini ſermonis; tum varios Galeni et Procli libros, e Græco ſermone in Latinum converſos; quibus conſtat inter homines doctos eum elegantia et perſpicuitate ipſos auctores illos longe ſuperaſſe. Nimirum hoc ætati iſti, nobis utcunque invitis, concedendum eſt; ut ipſe Linacrus Galeno interpretando eloquentiam ſuam et acumen impenderet. Nam cum in fatis eſſet ut non niſi per ſcriptores antiquos humanæ mentes a barbarorum ſeculorum tenebris unquam vindicarentur; nullo alio labore, temporibus illis, tantam omnibus utilitatem afferre potuerunt eruditiſſimi ſapientiſſimique viri, quantam ſcriptores iſtos in quamplurimorum manus atque uſus

 tradendo.

tradendo. Attamen ut noſtri homines, cumjam diſciplinis antiquis probe imbuti eſſent, tandem aliquando pro ſeipſis ſaperent, et intactos ſcientiæ theſauros e natura ipſa petere aſſueſcerent, collegium hoc veſtrum inſtituit Linacrus; et a rege et reipublicæ ordinibus obtinuit, ut legum majeſtate munitum arti noſtræ exinde præſideret, medentium judex et civium ſalutis cuſtos perpetuus.

Hic vero, collegæ ornatiſſimi, liceat mihi verbis atque votis paulo vehementer apud vos agere, ut eximii hujus viri ſæpe recordemur: ut hoc memoria ſæpe repetamus, civitatem noſtram literis fundatam eſſe, auctore viro literatorum principe: ut quibus auſpiciis cœptæ ſunt res noſtræ, iiſdem eas optime geſtum iri, unice credamus. Si vero incuria quavis aut indulgentia mala id unquam eveniat, (quod quidem, ſalvis quos video, nunquam verebor) ut indocti homines, nec a prima ætate literarum ſtudiis ad humanitatem informati, quacunque alia commendatione, in ſedes has irrepſerint, et de artis noſtræ diſciplina ac regimine in Linacri ſenatu decernere potuerint; tunc pro certo habeamus barbariem meram eſſe brevi inſecuturam: medendi munus hominibus ceſſurum imperitis magis ac magis ſordidarum artium, quam quorum hodie jactationibus ineptis in foro et in triviis obſtupeſcit vulgus: ad eam denique conditionem res redituras, qua, ante Linacrum natum et cognita veteris ſapientiæ monumenta, in his regionibus ægrotabant miſeri mortales.

Neque

Neque interea hæc ita accipi velim, quaſi haud ultra veterum libros ſapere expediat medecinam exercituris: aut quaſi in Hippocratis, aut Galeni, aut Celſi verbis ponderandis omnem ætatem terere debeamus. Nimirum ea fuit aliquando eruditorum hominum mens, tam prona in veterum ingeniorum venerationem, ut eorum ſententia crederes fere nihil adhuc ſupereſſe quod ex rerum tenebris eruere et in ſcientiæ lucem proferre prudentia generis humani et induſtria poſſet. Hoc vero malum a medicorum ſtudiis depuliſſe, collegii noſtri ſingularis eſt et egregia laus. Jam antea quidem, medicorum veterum eruditione, a turpiſſimis barbariæ et ſuperſtitionis ſordibus artem ſuam expiaverat Linacrus. Cum autem veterum legitima admiratio, et accepti ab iis beneficii memoria, in obſequium nimium et in ſervitutem creviſſet; tum demum apud nos exortus eſt qui a cervicibus hominum jugum iſtud dejecit: qui vana contemnere audere juſſit, et nos quoque veritatis conſuetudine dignos fingere: qui denique ea quæ nimis ingenioſa excogitaverat antiquitas, de animalium vita et valetudine figmenta, tanquam ægrorum ſomnia, lucidis diei telis percuſſit et diſſipavit. De Harveio loquor: quem audiverunt in hoc ipſo loco majores veſtri de ſanguinis motu inventa miracula tum primum depromentem. Dii immortales! quantæ rerum inſignium, recentium, alias indictarum ſpecies, e facundiſſimo illius ore emanantes, intimas

audito-

auditorum cogitationes iſto tempore permearunt et commoverunt! Quam novo ſe ſplendidoque cultu induebat ſtatim univerſa medicorum ratio! Quam fœcunda doctrinarum parens fuit iſta Harveii ſimplex atque una doctrina! Cujus quidem in arte noſtra utilitatem qui adeo ſolicite et moroſe penſitant, quaſi de re dubia diſceptatio eſſet; quique iſtam laudem tum demum concedendam arbitrantur, ſi præceptum aliquod in morbis curandis ex Harveiano invento natum fuiſſe demonſtretur; næ illi et hujus amplitudinem parum capiunt, et inventoris gloriam iniquo admodum et inepto modulo metiuntur. Ad Harveium enim primo referendi ſunt tot fugati veterum errores, quibus apud illos miſere impedita fuit ægrorum adminiſtratio: tum recentiorum hominum tot inventa; tot partium animalium, tot humorum, natura, uſus, morbi, remedia, felici labore indagata et detecta: quæ quidem omnia ſanguinis motu fundata ſunt; et eo ſublato, corruunt. Præterea, in febribus, morborum nempe frequentiſſimo et funeſtiſſimo genere, nonne id pro ſummo beneficio ducendum eſt, quod primus mortalium Harveius et periculi et ſalutis fontem declaravit; quem ſemper intentis oculis reſpiciamus, et quo judicium noſtrum, quo metum atque ſpem, quo medicamenta moderemur? Id denique an ſatis pro magnitudine ſua verbis ullis prædicari poteſt, quod quæ priſci auctores, ſola experientia freti, de corporis affectibus ſingulatim tradiderunt; quæque adeo in omni quocunque

cunque morbo confeſtim protuliſſe, et ad multiplicem ægrorum conditionem ſalutariter applicaſſe, felicitatis potius erat quam prudentiæ aut conſilii cujuſvis opus; ea fere omnia, intellecto jam Harveii dogmate, ſimul clariſſime perſpiciuntur, et cauſis tenentur ſuis: tum cognatione quadam inter ſe conjunguntur, ac ſe invicem mutuis luminibus illuſtrant? Quo fit ut artis regulas et facilius percipiamus, et memoria firmius retineamus, et ad ægrorum res tutius ac peritius accommodemus. Sed quid plura diſputo? Per univerſum diſciplinæ noſtræ ambitum, in vitæ et in mortis hiſtoria, in ſanitatis conſervatione, et in depulſione morborum, primas ubique partes Harveii doctrina tenet. Ille medicorum veterum obſervationibus ſcientiæ ſtabilitatem et perſpicuitatem addidit: ſine illo nullum, ex recentiorum laboribus, arti acceſſit aut accedet incrementum.

Et hoc quidem ego perſuaſum habeo; ſi in rerum fato eſſet et in hominum ſolertia, ut aliud quoddam in lucem proferretur naturæ artificium, ad corporis humani moderationem inſtructum, tam valde ſimplex, tam perpetuo efficax, tam late patens, quam quod iſte rerum inventor et humanæ potentiæ amplificator nobis enunciavit; tum demum fore ut noſtra ars, trepida illa quidem, aliquando licet audax, at raro ſui omnino ſecura, firmo tandem certoque greſſu incederet, tam a metu remota quam ab audacia: fore tum ut qui eas naturæ leges in corpore ſano regendo nove-

rat, ex iſta tanquam ſpecula ſcientiæ, morbos quoque corporis perſpectos haberet, et eoſdem tollendi unicam iniret atque veram viam. Nunc autem, cum ab hoc faſtigio longe multumque abſit medicinæ fortuna; cum inter eas corporis ſani vires, de quibus aliquid ſcientia comprehenditur, et varias morborum formas, immenſum interjectum ſit et obſcurum prorſus intervallum; idcirco alia quadam ſemita inſiſtere oportet, laborioſa magis, at certe tutiori et minime fallaci. Ab ipſis nimirum morbis incipiendum eſt; ut qualem præ ſe faciem ſinguli ferant, quo curſu progrediantur, quibus rebus aut mitiores fiant aut aſperiores, et quo demum exitu concludantur, ſedulo diſpiciamus. In hoc vero genere Sydenhamus noſter, ſicut in illo altero Harveius, omnibus omnium ætatum medicis palmam ſine ulla controverſia præripuit: Hippocrates enim quid propriis viribus profecerit, aut quantum ex aliis deſumpſerit, plane neſcimus. Imo parum abfuit quin Sydenhamum dixerim eorum fere omnium qui res quaſcunque naturales tractant, maximum ſe philoſophum præbuiſſe. Sive enim difficultates expendas quibuſcum in variis philoſophiæ ſtudiis confligendum eſt, ſive ipſorum ſtudiorum fructum atque utilitatem; haud facile invenies cui in utravis iſta laude Sydenhamum poſthabeas: ipſum licet advoces in partes tuas præclarum illum virum quo adeo ſuperbit Britannia noſtra, et quem omnes fere Europæ populi tanquam philoſophorum principem hodie ſuſpiciunt.

ciunt. Ille quidem in otio domeſtico conſtitutus, propoſiti ſui arbiter, temporum ſuorum atque rerum certus, multa quæſivit, multa declaravit, in fabrica mundi et in mathematicorum notionibus, ſubtiliſſima ſane et magnificentiſſima. Sydenhamus autem, humaniſſimus ipſe homo, ad homines laborantes aut moribundos repente accerſitus, quorum itaque vitæ quoquomodo conſulere oportuit, non de morborum naturis experimenta legitima inſtituere; inter propinquorum lachrymas, inter uxorum matrumque voces ac vultus ægri ſalutem ab eo poſtulantium, inter importunam denique nutricularum garrulitatem, univerſum philoſophiæ negotium egregie abſolvit. Multas enim graviſſimaſque leges naturæ, de re obſcura et perturbata ſatagentis, de corpore ſcilicet humano valetudinibus implicato, primus ille perſpexit et interpretatus eſt. Tum vero hiſce ſapienter uſus, artis conſtituit opera præſtantiſſima, et generis humani imperium in naturam ſummis beneficiis protulit atque auxit: multis enim morbis, atque uni ex omnibus longe atrociſſimo, primus ille curationes adhibuit aptas et ſalutares. Suam denique obſervandi curandique rationem libris publicavit; quibus, quod in hominum fortuna diviniſſimum ſemper eſt judicatum, id ille in perpetuum obtinuit; nimirum ut plurimis vitæ ſit et ſalutis auctor. I nunc; et ſiderum momenta, et lucis colores, et geometrarum infinitates commemora. Sunt quidem iſthæc forte ſplendidiora: eſſe vero majoris aut animi aut ingenii argumenta,

haud temere concedendum eſt: meliora eſſe et laude digniora, ſtrenue negandum.

Horum jam triumvirorum unumquemque, Linacrum ſcilicet, Harveium, atque Sydenhamum, tanquam principem aliquem ac parentem civitatis noſtræ, videre videor ad ſe convocare, et ex univerſo populo noſtro ſibi deligere, cœtum quendam proprium illuſtriſſimorum hominum; quorum nunc meritis rite deſignandis neque mea vox neque otium veſtrum ſufficeret. Quanam enim dicendi copia tot rerum, tot perſonarum magnitudinem attingere? animas tot egregias deorum ordinibus adſcribere? in Linacri conſuetudinem receptos Caium, Gulſtonum, Hameium, Haleum celebrare? adjunctos Harveio comites Gliſſonum, Whartonum, Williſium, Lowerum exprimere? cum Sydenhamo diſputantes Mortonum, Radclivium, Freindum inducere? Te enim, Richarde Mead, ne intra hujuſmodi conſortionem aliquam includaris, prohibet virtutum tuarum atque laudum excellens amplitudo. In te quidem nihil eorum deſideraret Linacrus quæ ipſe olim tam fideli ſtudio complexus, tam pertinaci labore conſecutus eſt: non veterum medicorum notitiam; non Latini ſermonis integritatem. Id etiam admiratione ſua et fere invidia dignum judicaret, te, cum in tantum Latinitatis uſum deveniſſes, eſſe tamen inter ſummos patriæ quoque linguæ artifices nitore ac puritate proculdubio numerandum. Verum neque Harveius quemquam, inter annalium noſtrorum

rum heroas, amicum ſibi optaret aut famæ ſocium, te potiorem : qui adeo ſolitus es, in longiſſimo tuo medendi uſu, difficiles rerum aditus illius lumine luſtrare atque aliis aperire : qui tot illi morborum facies, medicamentorum effectus, ægrorum diſcrimina narrare poteris, quæ omnia, illius inventorum ope, tu ſedato illo tuo et expedito judicio ſolus intellixiſti, providiſti, ſuperaſti ? Sydenhamus denique quantum tibi honorem, quantas gratias habere ſe profiteretur ; quod eodem quo ille animi candore, eadem experiundi et diſcendi patientia in arte noſtra ſemper verſatus, errores forte ab illo, et aliquando etiam a te ipſo admiſſos, ingenue patefeceris, ſapienter emendaveris ? quod morborum cauſas illi ignoratas ſagaci animo comprehenderis ; curationes illi deſperatas felici opere abſolveris ? quod denique, licet peritiſſimus eſſes ſubtiliorum illarum rationum quæ a corpuſculorum figuris, fibrarum viribus, humorum impulſu, petendæ ſunt ; hanc tamen hypotheſin tuam, utcunque pulchram ac placentem, ne unquam ægrotorum rebus ſe nimis inſereret, ſpectata animi moderatione retinueris ? Quæ cum ita eſſent, cum tot tantæque dotes in te confluxiſſent, fatale quidem erat ut ad artis noſtræ principatum brevi pertenderes ; utque illo potireris et per plures annos producto, et amplioribus fortunæ donis cumulato, quam ulli unquam alii apud nos contigerit. Quanto autem animo, quam ſplendido plane et liberali conſilio, opibus iſtis frui noveris, nunc quidem viget in

tuorum

tuorum memoria: ſed apud alios vereor profecto ne, id quale fuit ſi verbis figurare poſſem, ipſa ſibi fidem abrogaret oratio. Fuit enim domus tua communis eorum ſedes hoſpitalis, quicunque in literis, in philoſophia, in artibus ingenuis, vel delectationem ſuam quærerent, vel induſtriam collocarent. Ibi de ſacris hiſce tuendis quotidie fere conſultum eſt. ibi incœpta ſua et laborum rudimenta ſingularum diſciplinarum principes judicio tuo probare ſoliti ſunt. Neque intra patriæ fines ſubſtitit tua hæc literarum tutela, literatos erga viros perpetua hæc et fida amicitia; tametſi per quadraginta prope annos quodcunque perfecerunt hujuſmodi opus utilius ſplendidiuſque Britanni homines, id fere vel primo moverit auctoritas tua, vel direxerit animadverſio, vel ornaverit ſupellex literaria, vel denique ſuſtentarit et ad exitum pertulerit munificentia. Quinetiam te, quamvis privatum hominem et ab honorum ambitione remotum, univerſa tamen Europa certiſſimum in hac ætate literarum præſidium agnovit quidem et libenter prædicavit. Inde cum regibus exteris epiſtolarum tibi munerumque commercium: inde tot atque tanti advenæ tecum hoſpitio conjuncti. adeo ut ſi quem forte peregrinum hominem eruditionis aut ingenii laude inſignem in hac omnium maxima frequentiſſimaque urbe diverſari fama eſſet, tuorum familiarium dubitaret nemo quin eum brevi ſalutare poſſet et coram congredi in domo tua. Iſti eam celebritati unum quidem ſatis commen-

daſſet

daſſet Muſeum illud tuum; quod, Muſis ipſis dignum Gratiiſque templum, librorum lectiſſima copia, codicibus vetuſtis, picturarum etiam ſignorumque pulchritudine, atque omni antiquitatis elegantia inſtruxeras. Majorem vero commendationem mores attulerunt tui; dum in tota conſuetudine tua viri haud dubie magni ſpecies eluceret: in dictis et in factis gravitas: ſermones eruditi, decora quadam hilaritate temperati, et prudentia rerum utiles, et hominum ſuperiori ætate illuſtrium mentionem jucundiſſimam inferentes: in ſcriptorum meritis dignoſcendis judicium ſanum, verum, magniloquæ veterum ſimplicitatis amans, et ab omni affectatione atque fuco alienum: imprimis vero ſingularis quædam ac præſtans naturæ bonitas in animo magno et elato conſpicua. Hæc autem, tametſi ex ea profecta ſit univerſa quidem vitæ tuæ ratio, tamen apud ordinem tuum et inter medicorum operum ſocios quam maxime apparuit: ubi nullum unquam in te deſideratum eſt, aut erga æquales tuos, fraterni animi teſtimonium; aut erga juniores, paterni. Quod ſi in illo cœtu eorum qui jam vixerunt, ſuperſtes ſit aliquis conditionis humanæ ſenſus et notitia; credo equidem te veteri illa benevolentia res noſtras adhuc proſequi: diei hujuſce cæremoniæ, recordationi huic ingentium virorum, faventem adeſſe; eique aſpirare tanquam faci cuidam virtutis minorum animis ſtudiiſque admotæ: placido denique ac læto lumine hunc medicinæ ſtatum conſpicere,

cere, et Linacri rempublicam eo principe, iis patribus, incolumem: quorum nonnullos ſanctiſſimarum vinculis neceſſitudinum, pleroſque quidem conſtanti amicitiæ et venerationis cultu, tibi adjunctos jamdudum videras; iiſdem quoque artibus florentes quæ te, medicorum maxime, hominum beneficentiſſime, ad tanta fortunæ atque famæ ornamenta provexerunt, et in hoc virtutis templo æternitati conſecrarunt.

F I N I S.

Erratum. P. I. 11. 7. proprior—*lege* propior.